הילד שברח מהצל שלו

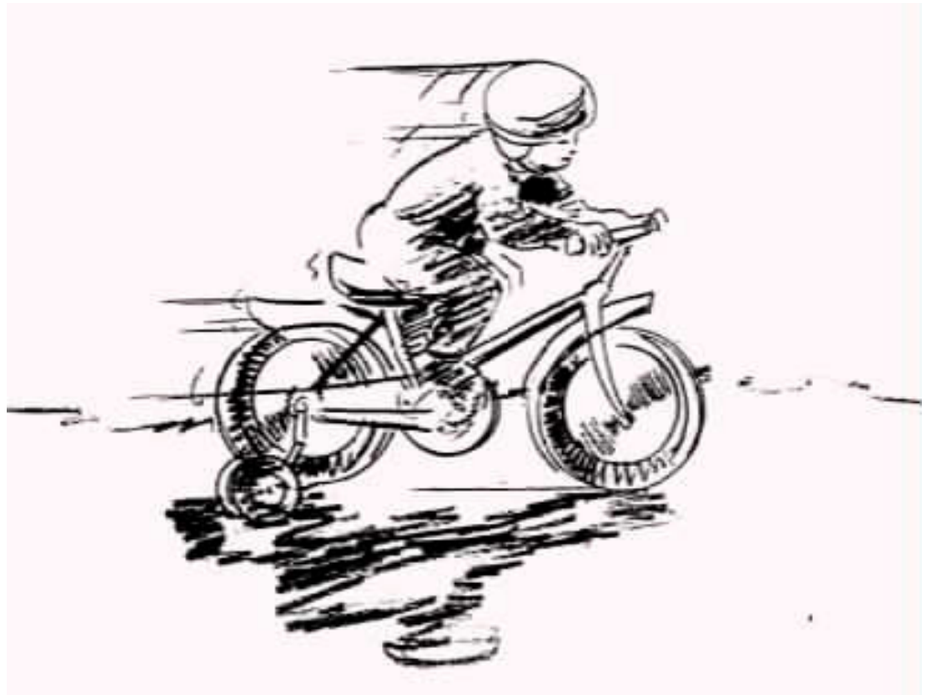

כתב סטוארט באום

ציורים וקטור טיטו

לא הרחק מכאן חי ילד בשם דוסטין.
למעשה הוא היה ילד רגיל, וכמו כל הילדים בגילו אהב לשחק במונופול, לבנות ארמונות מקוביות לגו, להריץ מכוניות על רצפת מטבח ולרוץ דרך הבית בצעקות, עד שאמו אמרה "מספיק!", וגם להתחפש בבגדי אחותו. בכל זאת, היה לו דבר מיוחד, שונה מילדים אחרים, וזהו הסיפור.

יום אחד ישב דוסטין בחצר ושיחק בארגז החול כששם לב לצל שלו. כשהוא הושיט יד, גם הצל הושיט יד. כשהוא הזיז את רגלו, כך עשה גם הצל. וכשדוסטין יצא מארגז החול, גם הצל יצא משם. ומשום מה דוסטין החליט שהוא לא אוהב שהצל עוקב אחריו. לא שהוא שנא את הצל, להפך, הוא אהב את הצל שלו. הוא אפילו מצא לו שם. דוסטין קרא לצל שלו "הצל".

"אמא" הוא שאל פעם את אמו בארוחת הצהריים "האם תוכלי להגיד לצל שיפסיק לעקוב אחרי?"

"אתה מתכוון לצל שלך?" שאלה. דוסטין נגס מהכריך שלו ונע בראשו. אמו חייכה
"אני מצטערת. הצל שלך לא יעשה מה שאומר לו. הוא יעקוב אחריך תמיד."
אמו הייתה אישה נבונה והוסיפה "כל זמן שיש אור, הצל שלך יהיה גם כן."
דוסטין אכל את הכריך, שתה את החלב שלו ואפילו גמר את רפרפת תפוחי העץ ואז שאל את אמא "ואם אני ארוץ מהר מאוד?"

אמא צחקה. ואז צבתה את אפו בעדינות ואמרה "אפילו שתרוץ ממש מהר מאוד, הצל תמיד יהיה לידך."

אחר הצהריים, בדרך לגן שלא היה רחוק מביתו, דוסטין החליט לרוץ מהר יותר מהצל שלו. "מוכן, הכון, רוץ!" הוא קרא והתחיל לרוץ מהר כמה שרק רגליו יכלו לשאת אותו. אחרי כמאה מטר עצר והביט למטה. הצל עדיין היה שם. ואז הוא רץ כברת דרך עוד יותר מהר, וכשעצר בשולי הכביש, דבר שעשה תמיד, הביט שוב למטה. הצל היה שם. דוסטין התחרה עם הצל כל הדרך לגן ולמרות שנראה לו שהוא מצליח לנצח אפילו בקצת, הצל היה לידו כל הדרך.
דוסטין התחרה עם הצל גם בדרך הביתה. והפעם הצל הקדים אותו אפילו קצת. דוסטין גם ניסה לעצור פתאומית בתקווה שהצל ישכח לעצור. אבל הצל לא שכח. הצל עצר בדיוק יחד עם דוסטין.
למחרת דוסטין רצה לרכב לגן על התלת-אופן שלו. "בסדר" אמרה אמא "רק תקח את הקסדה."
דוסטין חבש את הקסדה והוציא את התלת-אופן החוצה. הוא עלה עליו והביט למטה. גם לצל היה תלת-אופן. הצל אפילו חבש קסדה!

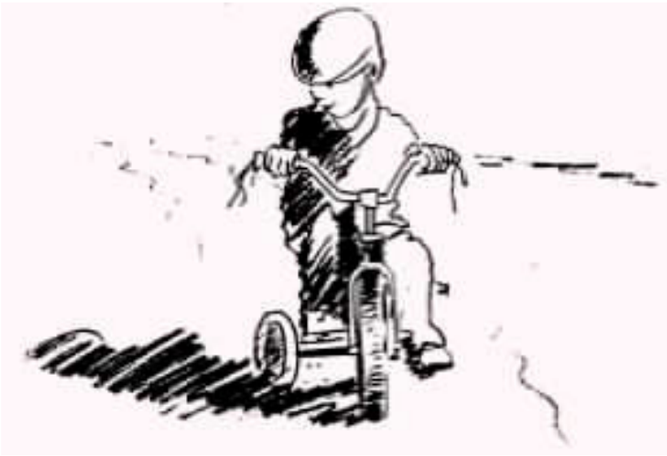

דוסטין והצל התחרו עד הגן וחזרה הביתה. דוסטין ניצח קצת בדרך לשם והצל בדרך חזרה, אבל כמה שדוסטין לא רכב מהר, הצל היה תמיד לידו.
למחרת דוסטין שאל האם מותר לו לקחת את האופניים החדשים שלו. אמנם אלה לא היו לגמרי שלו, אלא של אחותו הגדולה, שלמדה לאחרונה לרכב ללא אופני עזר, ועברה לאופניים של ממש,

אבל דוסטין חשב שהאופניים האדומים עם גלגלי עזר הם האופניים החדשים שלו.
"בוודאי" אמרה אמא "רק תזכור לחבוש את הקסדה."

אבל דוסטין חבש כבר קודם את הקסדה והיה מוכן לצאת.
"ארכב כל כך מהר" אמר לאמו "שהצל לא יוכל לרוץ כמוני ואז לא יהיה לי צל."
אמא צחקה "אתה יכול בהחלט לנסות."
כשיצאו החוצה דוסטין הביט למטה. גם לצל היו אופניים! אבל זה בסדר, חשב דוסטין, אני יכול לרכב יותר מהר מהצל.
במאה המטרים הראשונים דוסטין ירד שלוש פעמים לדשא, כי כל הזמן הביט למטה, לראות איפה הצל.
"אתה צריך להזהר יותר" אמרה אמא "אחרת לא אסכים לך יותר לרכב על האופניים היום."

אז את המאה המטרים הבאים דוסטין רכב כבר יותר בזהירות והצל נשאר אתו כל הזמן עד הכביש.
אבל בחלק הדרך האחרון, שם איפה שהמדרכה הייתה רחבה יותר, דוסטין סיבב את הדוושות מהר כמה שרק יכול היה. הוא רכב כל כך מהר שהרוח סחטה דמעות מעיניו. הוא היה בטוח שהפעם לצל לא יהיה כוח להחזיק אחריו. וכשהגיע לשולי הכביש, שם מול הגן, עצר והביט למטה..

והצל לא היה שם!
"אמא! אמא!" הוא קרא "עשיתי זאת! עשיתי! רכבתי כל כך מהר שהצל.. הצל הזה.. הצל איננו!"
הוא קפץ מהאופניים ורץ כמה צעדים אל אמו.
"ראי אמא? הצל איננו."
אמא חייכה והצביע לשמיים. השמש הסתתרה מאחורי ענן. "אתה רואה איפה השמש?" היא

שאלה "כשהשמש תצא מאחורי הענן הצל, כלומר הצל שלך, יופיע שוב."
ועכשיו שניהם הביטו איך השמש עושה את דרכה לאט, לאט מאחורי הענן. וכשהיא יצאה בסוף, שניהם, אמא ודוסטין הביטו על הארץ. הצל של דוסטין לא הופיע. צל של אמו חזר וכרע ברך קרוב

לדוסטין. אבל הצל של דוסטין לא היה!
"ראי, אמא, עשיתי זאת!" קרא דוסטין.
אמא של דוסטין הסתכלה שוב לשמיים, וקרני השמש דקרו בעיניה. היא הסתכלה שוב על הארץ. נכון, הצל של דוסטין נעלם. היא הביטה שוב לסירוגין על השמש ועל הארץ ולא יכלה להאמין שדוסטין ברח מהצל שלו. וכל אותו הזמן דוסטין רקד סביב וקרא "עשיתי זאת! עשיתי זאת!"
בסוף דוסטין ואמו עברו את הכביש ובאו לגן. אמא הסתכלה כל הזמן למקום בו היה צריך להיות הצל של דוסטין והניעה בראשה.
כשהגיעו לגן דוסטין רץ לשחק עם ילדים אחרים. היה יום יפה וילדים רבים באו לגן. אמא ישבה על הנדנדה והביטה איך דוסטין עולה על הסולם וגולש למטה. אין צל.

היא הסתכלה על הילדים האחרים וראתה את הצל שלהם. היא הייתה עדיין מופתעת שלמרות שהדבר בלתי-אפשרי, הרי שדוסטין ברח מהצל שלו.
בסוף הילדים התעייפו מהתרוצצויות והתאספו בקבוצה כדי לספר על חוויות היום, על האחים והאחיות הגדולים שלהם ובמקרה של דוסטין על

כך שהוא רכב כל כך מהר שהצל שלו לא יכול היה להשיג אותו."
רוב הילדים חשבו שזה מעשה משעשע ואחר כך, כשראו כלב נחמד שבא לגן, רצו לשחק אתו. אבל היו כאלה שניסו לרוץ מהר דרך הגן כדי לברוח מהצל שלהם. אף אחד לא הצליח.
אנג'לינה, ילדה שהייתה מבוגרת מדוסטין, ניגשה לאמא שלה שישבה על הנדנדה ליד אמו של דוסטין ושאלה האם יתכן לברוח מהצל.
"לא" אמרה אמא שלה.
"אבל הילד הקטן הזה עשה זאת" אמרה אנג'לינה.
"אני בטוחה שהוא חושב כך" ענתה אמא שלה "אבל הוא לא עשה זאת."
ואנג'לינה אמרה פשוט "הוא כן עשה כך" ורצה אל הילדים ששיחקו עם הכלב.
אמא של אנג'לינה הביטה על הילדים שבגן ופתאום הרגישה שאנג'לינה צודקת. לילד אחד לא היה צל. היא ראתה איך הוא רץ יחד עם ילדים אחרים ולא האמינה לעיניה. לילד הקטן הזה לא היה צל. היא פנתה לאמא של דוסטין.

"האם את רואה מה שאני רואה?" שאלה.
"מה?" שאלה אמא של דוסטין שידעה בדיוק את מה רואה, או יותר נכון לא רואה, אמא של אנג'לינה.
"הילד הקטן שם" היא הצביעה על דוסטין "אין לו.. אין לו.."

"צל?" הוסיפה אמא של דוסטין.
"אז את כן רואה!" אמא של אנג'לינה כמעט וצעקה בקול.
"כן, אני רואה" אמרה אמא של דוסטין "זה דוסטין, הבן שלי. הוא ברח מהצל שלו."
שתי האמהות הביטו זו על זו והחליטו שאין יותר מה להוסיף.
כעבור זמן מה אמא של דוסטין קראה "זמן ללכת הביתה!" דוסטין בא בריצה.

הוא חבש את הקסדה, עלה על האופניים שלו ופתאום הרגיש בודד יותר מאשר היה אי-פעם בחייו. הוא התחיל לבכות. דמעות זלגו על פניו.
"מה קרה?" שאלה אמא.
"חסר לי הצל שלי!" הוא אמר "אני רוצה את הצל בחזרה!"

אמו לא ידעה מה לומר ואמרה "אולי הוא מחכה לנו שנחזור הביתה." דוסטין התעודד קצת, אבל הדמעות עדיין לא הרשו לו לרכב על האופניים. הוא הלך ברגל. אמו הובילה את האופניים בידה.

כשפנו לרחוב בו היה הבית שלהם ראו את הצל של דוסטין יושב על המפתן ונשען על דלת הבית.
"צל!" זעק דוסטין. הוא הפסיק לבכות והתחיל לרוץ אל הבית. באותו הרגע הצל נעמד והתחיל לרוץ לקראתו. הם נפגשו באמצע.
מאותו היום, מתי שדוסטין נפנף בידו, הצל שלו עשה כך גם הוא. כשדוסטין שיחק בארגז החול הצל היה לידו. ומתי שדוסטין הלך לגן הצל בא אתו. אך כשדוסטין רכב על אופניים הוא השתדל לא למהר, כדי לא לברוח מהצל שלו.